

Nyní můžeš, Pane,
propustit svého služebníka...

(Lukáš 2, 29)

ZVON

ročník 2018, duben

FARNÍ ZPRAVODAJ

číslo 1

Odry | Mankovice | Veselí u Oder | Tošovice | Pohoř

Pouty laskavosti jsem je táhl, provazy milování

Četl jsem nedávno velmi krásné shrnutí křesťanského poselství: „*Radostná zpráva evangelia spočívá v tom, že nás **Bůh vášnivě miluje**. Každého člověka jednotlivě. A touží po odpovědi lásky.*“ Toto číslo farního zpravodaje je mimořádným způsobem věnováno našemu zesnulému kaplanovi **otci Michalu Jadavánovi**. Začal jsem citátem o vášnivě lásce proto, že nenacházím nic příznačnější pro jeho život. Jak jeden z vás na následujících stránkách vzpomíná, *otec Michal, tehdy ještě bloudící syn*, nastoupil na Biskupské gymnázium v Ostravě s přesvědčením, že ho ti křesťané nedostanou. Tehdy ještě nemohl tušit, že ho nechtějí někam dostat křesťané, ale **Bůh sám**. Ten, který ho vášnivě miloval ještě dříve, než byl svět. Protože každý člověk je tajemstvím, neumíme proto nahlédnout do intimity vztahu, který započal mezi nimi v ten pravý okamžik. Víme jen, že nabyl na intenzitě ve chvíli, kdy na něj biskup poprvé vložil ruce, aby ho tak trochu uloupil tomuto světu.

Prohlížel jsem právě včera starší fotografie ve svém počítači a zahlédl na několika z nich otce Michala jako hubeného **mladíčka s jáhenskou štolou** v našem oderském kostele. Dne **2. února 2011** církevní škola vyhlášovala výsledky literární soutěže o svaté Anežce České. Tenkrát ho s sebou vzal do Oder P. Jan Larisch, jeho první pan farář z Ostravy-Svinova. Kdo by tehdy tušil, že Bůh možná do ucha otce Michala velmi tiše zašeptal: „**Toto místo si pamatuj!**“ Bůh má své důvody a jeho slovo je neměnné. Pouze on sám také věděl, že má před sebou otce Michal právě 7 let velmi intenzivního života.

Mše svatá u příležitosti 800 let od narození sv. Anežky České, Odry 2. 2. 2011

Když o se 3 roky později v srpnu 2014 v Odrách otec Michal objevil a k faře začalo postupně najíždět několik osobních aut s jeho knihami, obával jsem se, že budeme muset přistavět k faře další budovu. Velmi záhy se otec Michal pustil do svého díla. Když začal něco dělat, **dělal to vždy pořádně a velkoryse**. Když rozvážel svou modrou Fábii 6 i 8 dětí po náboženství domů, zůstávaly po něm na faře dveře otevřené a světla rozsvícená. Jarové bublinky po celé kuchyni znamenaly, že otec Michal umýval nádobí. Věci nebylo třeba šetřit, jeho pozornost se **neupínala k nim, ale k lidem**. Pokud přišla návštěva, všeho nechal a věnoval se jí i několik hodin. Dokázal druhé přesvědčit, že **jsou pro něj velmi důležití**. Právě toto je ona **vášnivá láska k duším**, kterou Bůh do jeho duše vložil a která ho tak podivuhodně pobízela k činnosti. Pokud byl před ním zvláště mladý člověk, zcela zapomínal na sebe.

Swědčí o tom i jedna historka z doby, kdy mu byla diagnostikována

Drakiáda na Veselí, 28. září 2017

jeho nemoc. Tehdy v lednu 2016 byl hospitalizován v oderské nemocnici a kromě lékařů jen on sám **věděl, že je to velmi vážné**. Protože jsem byl právě zaopatřovat o poschodí níže, rozhodl jsem se ho krátce navštívit. Vstoupil jsem na pokoj v okamžiku, kdy odkládal župan a směřoval na toaletu. „Asi jdu nevhod,“ řekl jsem, „přijdu raději jindy.“ Na to odpověděl otec Michal, že to bude lepší, protože fakt na ten záchod musí. Když jsem se otočil k odchodu, málem jsem se u dveří srazil s několika studenty. „Chvála Kristu,“ zaznělo nadšeně. „Až navěky!“ odpověděl stejným tónem otec Michal. **Během sekundy měl župan zase na sobě**.

Případalo mi, že jeho život jel tak nějak rychleji a vroucněji, než je tomu obvyklé, a myslím si, že Bůh tento jeho život využil dokonale. V oné duchovní knížce, ze které jsem citoval na začátku, se ještě píše, že **každý člověk má svou historii**, jak ho Bůh k sobě přitahoval. „*Pouty laskavosti jsem je táhl, provazy milování*.“, jak nám to píše prorok Ozeáš. (Oz 11,4) Můžeme být Bohu vděční za to, že tato historie procházela právě přes Odry a třeba jen na chvíli se připojila k té naší historii osobní. Neviděli jsme sice žádná pouta ani provázky, které by vedli od Boha k otci Michalovi, ale viděli jsme, co to s člověkem může udělat. A co to může udělat i s každým z nás.

Citováno z knihy Hledám tvou tvář, Vojtěch Kodet, Karmel. Nakl. 2011

otec Petr

Pater Michal Jadavan

se narodil **1. 8. 1982 v Ostravě–Vítkovících**. Po základní škole absolvoval Biskupské gymnázium v Ostravě. Tam pak započal **studium na Ostravské univerzitě, obor matematika a fyzika pro střední školy**. Studium ale nedokončil a roku 2004 nastupuje do Teologického konviktu v Olomouci a začíná duchovní formaci v Arcibiskupském kněžském semináři. Po absolvování Teologické fakulty Univerzity Palackého byl v roce 2010 vysvěcen biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem vysvěcen na jáhna ke službě ve farnosti Ostrava-Svinov. **Dne 25. 6. 2011 byl**

v ostravské katedrále posvěcen na kněze.

Darem kněžství sloužil v Diecézním středisku mládeže ve Staré Vsi nad Ondřejnicí a od roku 2014 jako farní vikář v Odrách a okolních farnostech. Jako jáhen a dále jako kněz byl čtyři roky vyučujícím na Biskupském gymnáziu v Ostravě a další čtyři roky školním kaplanem na Střední pedagogické a Střední zdravotnické škole svaté Anežky České v Odrách. Zemřel posílen svátostmi církve a obklopen láskou a péčí Milosrdných sester svatého Karla Boromejského v Ostravě–Pustkovci ráno 2. února 2018.

Z rozloučení s otcem Michalem

V sobotu 10. února 2018 se konala zádušní mše svatá v kostele sv. Cyrila a Metoděje **v Ostravě–Pustkovci v 10 hodin**. Poté jsme se loučili v kostele sv. Bartoloměje **v Odrách ve 14.00**. Mši svatou sloužil otec biskup Mons. Martin David za přítomnosti 80ti kněží a zhruba 600 věřících. Mimořádnou okolností byl hudební doprovod - **Mozartovo Requiem**, v provedení sboru Chorus Collegium Odry spolu s orchestrem. Dvě skladby zazněly také v podání pěveckého **sboru Datio** Střední pedagogické a Střední zdravotnické školy sv. Anežky České v Odrách. Žáci církevní školy se s otcem Michalem loučili při zádušní mši svaté v pátek 9. února dopoledne. Ti nejmenší pak při dětské bohoslužbě večer.

Po projevech a po skončení liturgie v kostele jsme průvodem doprovodili tělo otce Michala na hřbitov, kde byl uložen podle vlastního přání do kněžského hrobu.

Velké poděkování si zaslouží všichni, kteří spojili své síly k zajištění tohoto, pro Odry, zcela mimořádného pohřbu, od pořadatelské skupiny, přes liturgii až k zajištění obcerstvení pro jeho účastníky. Pán ať vám odplatí za každou vaši oběť.

Z kázání otce biskupa Martina při zádušní mši svaté

Bylo to 1. června loňského roku, kdy jsme tady spolu s místním farářem otcem Petrem a otcem Michalem slavili mši svatou, po které se předávala maturitní vysvědčení – byla to moje první veřejná biskupská mše svatá po biskupském svěcení (vlastně taková primice). Poprosil jsem o. Michala, aby při ní pro studenty kázal. A on mi potom, když jsme se potkávali, občas připomněl, že je vlastně mým

primičním kazatelem. A tak chci dneska tak trochu oplatit Michalovi tu jeho službu – v situaci úplně jiné a přece trochu podobné té před sedmi měsíci. Ano, nejsou tu dnes maturanti, ale přesto je tu někdo, kdo prošel zkouškou – Michal prošel zkouškou – zkouškou nejtěžší – zkouškou smrti.

Jako studenti víte, nebo si pamatujete, že kdo dělá zkoušky (třeba maturitu), zná datum jejich konání, které je už dávno určeno. Nikdo proto nemůže říct, nemohl jsem se připravit, protože jsem nevěděl kdy. Datum své smrti člověk nezná, připravuje se na ni celý život. U zkoušek student neví, jakou otázku si vytáhne, až do poslední chvíle je napjatý na jakou otázku bude muset odpovídat. Naproti tomu už teď dobře víme, na co se nás Bůh bude ptát na konci života. Jak jsme milovali jeho – Boha a bližní kolem sebe. A tak se nikdo nebude moci vymlouvat, nemohl jsem se připravit, protože jsem neznal otázky. A třetí věc: Maturitu je možné si zopakovat, život ani jeho závěrečnou zkoušku zopakovat nelze.

„Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje“ – to byla antifona, která zněla na jeho kněžském svěcení. Otec Michal prožil 7 bohatých a naplněných let kněžské služby. A my věříme, že se na něm nyní naplní pokračování Ježíšových slov: **„Jestliže mi, kdo slouží, otec ho zahrne počtou.“ (Jn 12,26)**

Když ho budeme za chvíli doprovázet na hřbitov, budou zvonit zvony. Pro něho to bude ono poslední zvonění, pro nás jedno z dalších zvonění během naší přípravy na závěrečnou životní zkoušku. Kdy bude, nevíme, ale otázky ke zkoušce máme a bylo by pošetilé se nepřipravovat.

Mons. Martin David, pomocný biskup ostravsko-opavský

Ze smutečních projevů

Bratři a sestry!

Když jsme se v létě roku 2014 dozvěděli, že k nám nastoupí jako farní vikář otec Michal, tak jeden z ministrantů, který ho už znal, řekl: „Jó, otec Michal, to je něco!“ A opravdu. Otec Michal měl otevřenou náruč pro každého a to doslova. Ze začátku nás jeho rozpřažené paže, nabízející objetí, uváděly do rozpaků, ale pak jsme jim podlehlí, byly součástí otce Michala. A také jeho úsměv. Úsměv, který se neztratil z otcovy tváře ani v jeho těžké nemoci.

Svatý Vincenc z Pauly napsal: „... jak se může člověk usmívat, když je srdce smutné? Není podstatné, je-li srdce veselé nebo ne. To není pokrytectví, neboť láska spočívá ve vůli.“ A otec Michal měl v sobě velkou lásku. Lásku k Bohu, lásku k nám všem a také lásku k hudbě. Miloval hudbu. Rád si poslechl STABAT MATER od Antonína Dvořáka. Měl zájem o to, co se bude hrát při mši svaté, co se bude nacvičovat. Chodil na koncerty a nejednou na zkoušku chrámového sboru, a za to mu patří dík. Jak měl otec Michal široce otevřenou náruč, tak měl i otevřené srdce. Byl připravený naslouchat, jeho citlivá duše byla připravena. Byl pokorný a choval se k nám farníkům velmi vstřícně a láskyplně. Svůj čas věnoval i ministrantům na táborech a na pravidelných pátečních schůzkách. Dokázal je v jejich službě u oltáře povzbudit a dodával odvalu i těm malým, aby se službou začali.

Otec Michal často říkával: „Domnívám se.“ Tak i já se domnívám, že svědectví, jak moc nám otec Michal změnil život, by bylo mnoho. Třeba jak nás všechny otcova nemoc spojila v modlitbě za jeho uzdravení. A k tomu se váže jedna obava otce Michala, kterou vyjadřoval opakovaně. Obával se, aby svou víru neztratil ti, kteří se za jeho uzdravení modlí a nedočkají se vyslyšení svých modliteb. Věděl, že budeme muset opustit naši představu, že umíme poradit Pánu Bohu, co a jak by měl udělat. Bylo poznat, že ho to trápí, a že by si přál, aby víra, kterou u mnohých dokázal povzbudit, byla jejich pevnou oporou i po jeho odchodu. Jak sám řekl: „Věřte, že jsem šel připravit cestu...“

Nesme si otce Michala v srdci jako člověka, který uměl mít rád. Člověka, jehož srdce bylo naplněno dobrotou až po okraj.

Chtěla bych poděkovat paní Aleně Dratnalové a panu Martinu Jakubíkovi, že jsem mohla použít jejich svědectví do smutečního proslovu. Otci Petrovi za úpravu a učešání proslovu.

Jana Vymětalová

Chvála Kristu..., a tentokrát to myslím doslova. Za mě a za mládež bych chtěl vzdát Bohu chválu za to, že dal otci Michalovi dar života, za to, že jsme jej mohli prožívat spolu s ním a za naději, že se jednou opět shledáme. Chvála Kristu. Otci Michalovi vděčíme za mnohé. Například se nás velice rád ptal, co je na naší víře to nejdůležitější. Vždy nám mladým znova a znova připomínal, že tím nejdůležitějším je Kristus. Snad jako dozvuk oněch otázek a odpovědí, které však nikdy nemají v našich srdcích dozvučet, bych rád na závěr řekl: „Chvála Kristu!“

Ondřej Schindler

Dnes to není poprvé v dějinách této farnosti, kdy se setkáváme na pohřbu kaplana z Oder. Naposledy se tak stalo v březnu roku 1677, kdy byl pohřben po šesti letech věrné služby tehdejší kaplan Georg Killer, který je pochován před oltářem sv. Anny.

Když byl v 18. století založen oderský hřbitov a na něm později i kněžský hrob, do tohoto kněžského hrobu byli uloženi tři kněží, kteří působili v Odrách. První byl Johannes Bača, který působil v Odrách na počátku 20. století. Tehdy se říkalo: Pryč od Vídně, pryč od Říma, ale on věrně hlásal katolickou víru. Druhým byl Emil Pillich, který v Odrách nesl světlo víry v těžkých chvílích druhé světové války i v počátcích komunistické totality. A nakonec tam byl uložen také otec Vojtěch Kliment, jenž hlásal víru v této farnosti během komunistické totality.

A dnes do téhož hrobu bude položen otec Michal, který v dnešní postmoderní době, kdy se zdá, že žádná nepochybná pravda neexistuje, hlásal onoho Krista, jenž je stejný včera, dnes i navěky! O to mu vlastně šlo.

A tak, když se nad tímto místem budeme modlit, vzpomeňme na to, co nám tito velcí mužové hlásali. Hlásali nám víru v jednoho Boha, hlásali nám lásku k Bohu a k bližnímu, a hlásali nám naději, že jednou budeme vzkříšení, společně se setkáme a budeme patřit na Boha.

Otče Michale, odpočívej v pokoji!

P. František Staněk

Milí bratři a sestry, děkuji všem, kteří s odvahou a láskou k otci Michalovi teď promluvili.... Protože o něm bylo řečeno už velmi mnoho, nic dále nebudu vyjmenovávat. Jen malá zmínka o jeho laskavém humoru. Jednou, bylo to již v době jeho léčení, jsem ho potřeboval probudit z odpoledního spánku, abychom na smlouvenou schůzku přišli včas. Vzal jsem kytaru a hrál před jeho pokojem jednu písničku Karla Kryla. Když po chvíli vyšel ven, řekl, že si přeje, abych mu zahrál na pohřbu. Tomu jsem se přirozeně podívil a ptal se proč. Odpověděl, že to mé hraní probudí i mrtvého.

Tedy důvodem toho, že jsem tady dnes nehrál, je, aby nadále odpočíval v pokoji a mohl před Boží tvář přednášet všechny ty naše starosti a úzkosti, které jsme mu kdy sdělili, a které si jistě nese v paměti.

P. Petr Kuník

Zde dáváme prostor vašim osobním vzpomínkám na otce Michala

Příspěvek, který se do smutečního proslovu „nevešel“.

Pro našeho Ondru, tehdy sedmiletého, byl a je otec Michal důležitá osobnost. Byl to on, kdo mu dodal odvahu ministrovat. Ondrovi se do ministrování moc nechtělo, ale otec Michal si ho vzal k oltáři. Bylo to na Pohoří v kostele svatého Prokopa. Byli u oltáře sami dva, on a otec. Bylo jen na otci, aby ho korigoval.

Otec Michal mu během mše napovídal, co a jak má dělat. Za každý drobný úkon ho ocenil viditelným (i pro ostatní) mrknutím a zvednutím palce, jakože OK. Bylo jasné, že otcí velmi záleží na tom, aby se Ondra nebál. Svými srdečnými projevy v průběhu mše svaté dal jasné najevo, jak je Ondra, jako ministrant, při mši svaté důležitý a potřebný. Úžasně ho namotivoval a tím odstartoval v Ondrově srdci aktivní život malého farníka.

Hana Jakubíková

V říjnu 2015 jsme měli kulaté výročí svatby. Požádali jsme otce Michala, zda by nám při té příležitosti mohl sloužit děkovnou mši svatou. S radostí nám to přislíbil s tím, že je to jeho první zlatá svatba. Prožitá mše svatá, otcova promluva a obřad znovuoobnovení manželského slibu spolu se závěrečným požehnáním byla pro nás a naše děti nezapomenutelným zážitkem.

manželé Josef a Marie Jakubíkoví

Kdo byl pro mě náš otec kaplan Mgr. Michal Jadavan? Mám ještě v živé paměti den, kdy přišel pater Michal do Oder a já jej uviděl poprvé v životě v létě 2014 při setkání u naší oderské fary. První co mě napadlo, že přišel mladý kněz původem z Ostravy, který tady bude hlavně pro mládež a my už přece dříve narození, budeme hrát nadále tu svou roli.

Při první mši svaté v týdnu, kdy se nám také představil, nás všechny přítomné upozornil, že je knězem jenom průměrným, stejně tak, vše co koná. Už to mě hned zarazilo. Skutečnost, jak se velmi brzy ukázalo, byla zcela jiná.

Činnost otce Michala byla skutečně zaměřená nejvíce na mládež. Byl tím také biskupem pověřen. Sám jsem ale brzy pochopil, že účta ke sv. Františkovi, ke sv. Josefu, mě s tímto skvělým člověkem spojuje. Michal Jadavan byl knězem opravdovým, obětavým, měl smysl pro každého, pro každou generaci, mimořádně tolerantním, milujícím, kamarádkým. Když tak snad vyhodnotím ony necelé čtyři roky, které otec Michal prožil v Odrách, tak mě jako bývalého trenéra a sportovce napadla slova, která kdysi pronesl kardinál Tomášek: „Kdo pracuje pro Boží království, koná hodně. Kdo se modlí, koná víc. Ten však, kdo trpí pro Boží království, koná nejvíce!“ Takovým je pro mě o. Michal. Myslím si, že u Pána Boha dostal za to, co konal, onu Boží bronzovou medaili. Za to, jak nás vedl k modlitbě, tu stříbrnou medaili. Za to, co vytrpěl pro Boží království, tu největší zlatou medaili!

Otče Michale, přimlouvej se za nás, ať se s Tebou jednou všichni shledáme na věčnosti u Otce nebeského. Zdař Bůh!

Josef Skalka

Ač jsem se cítila oslovena výzvou nechat vzpomínky na otce Michala vyplout na povrch, současně jsem vnímala i jakýsi rozpor v tom smyslu, že jeho blízkost je ještě pořád moc reálná. Občas mi napadne na začátku mše svaté, že ho zahlédnu u oltáře nebo ho potkám ve městě, jak spěchá do školy, nebo se otevrou dveře a on tam bude stát se s vlídným úsměvem. No, asi ne! Realita zvítězila nad sny!

Mám v paměti jeho první kázání pro církevní školu, kdy vyznal, že na biskupské gymnázium vstupoval se dvěma plány: 1. odmaturovat, 2. ti křesťané ho nedostanou. Tehdy jsem si uvědomila, že Pán měl pro něho připravenou opravdu dobrodružnou cestu. A život šel dál, až ho přivedl jako kaplana do Oder.

Myslím, že byl Pánem velmi obdarován a s těmi dary dovedl dobře hospodařit. Mezi jinými, měl dar strhnout pozornost a předat myšlenky hluboko do srdcí posluchačů. Dost často využíval příběhy, aby některé pravdy více objasnil, zpřístupnil, předal. Jeden se mi zvlášť vryl do paměti a nevím, jestli tehdy kázal nám, nebo sobě. Hlavní roli hrál přerod kukly v motýla nebo jinak - zrod osobnosti.

„Jednoho dne se v zámotku objevil malý otvůrek. Člověk seděl a několik hodin pozoroval motýla, jak se usilovně snaží protlačit tělo tím malým otvůrkem ven. Pak se zdálo, jako by byl stále na jednom místě. Zdálo se, že se dostal tak daleko, jak mohl, a že se už dále dostat nemůže. Člověk se tedy rozhodl motýlovi pomoci: vzal nůžky a zámotek rozstříhl. Motýl se z něj pak snadno dostal. Měl však scvrklé tělo, byl drobný a měl svrastělá křídla. Člověk pokračoval v pozorování, protože čekal, že se křídla každou chvíli rozevřou, zvětší a rozšíří, aby byla schopna nést tělo motýla, a aby byla pevná. Nic z toho se nestalo! Motýl ve skutečnosti strávil zbytek života lezením se scvrknutým tělem a svrastělými křídly. NIKDY NEBYL SCHOPEN LÉTAT. Člověk ve své laskavosti a dobrém úmyslu nepochopil, že omezující zámotek a zápas nutný k tomu, aby se motýl dostal přes drobný otvůrek, je způsob, jakým příroda vytlačuje tekutinu z těla motýla do jeho křídel, aby byl schopný létat, až se jednou ze zámotku osvobodí. Někdy jsou zápas přesně tím, co v životě potřebujeme. Pokud by nám bylo umožněno jít životem bez překážek, tak by nám to mohlo uškodit. Nebyli bychom tak silní, jak bychom MOHLI být. NIKDY BYCHOM NEBYLI SCHOPNI LÉTAT!

Chtěl jsem odvahu a dostal jsem překážky, abych je překonával.

Chtěl jsem lásku a dostal jsem ztrápené lidi, abych jim pomáhal.

Chtěl jsem sílu a dostal jsem potíže, aby mě posílily.

Chtěl jsem moudrost a dostal jsem problémy, abych je řešil.

Chtěl jsem blahobyt a dostal jsem mozek a sílu, abych mohl pracovat

Chtěl jsem výhody a dostal jsem příležitosti.

NEDOSTAL JSEM NIC Z TOHO, CO JSEM CHTĚL,

ALE DOSTAL JSEM VŠECHNO, CO JSEM POTŘEBOVAL.“

Často jsem se v mysli vracela k motýlkovi, často se vracím k rozporu mezi touhou a nesplněným přáním. A co je DOBRÉ? I otec Michal měl jistě svá přání, své touhy i své plány. A jakoby najednou do těchto plánů vstoupil TEN, bez JEHOŽ vědomí nepadne jediný vlas z hlavy se svou představou o Věčné Lásce, Štěstí, Radosti, Pokoji, Kráse, Míru, Životě, vzal ho za ruku a vodil neprošlapanými stezkami života. Tehdy musel otec Michal, stejně jako motýl, vynaložit nepředstavitelné úsilí, aby jeho život uvězněný v nevhledné kukle se prodral k životu v nebývalé krásě!

Naplnuje mě vděčnost vůči Pánu i vůči otci Michalovi, že aspoň zpovzdálí jsem

mohla jít za křížem toho, který své utrpení nesl s Láskou, jež v posledních týdnech měla své Bolesti. Byl pro mě učitelem - ukázal mi, jak Boží Vůli přijat způsobem hodným Božího Dítěte a zároveň naplno žít člověčenství. Jeho pokojný úsměv, jež zůstal na tváři po odchodu duše, mě naplňuje jistotou, že Pán, jemuž otec Michal odevzdal svůj život, mu v plnosti štěstí zase vrátil!

Pár dní po pohřbu se mi zdál sen - možná byl osobní, možná nesl poselství i ostatním. Otec mi podával Písmo svaté s výzvou: „ČTI!“ Řekla jsem si: „Asi bych měla, ale nezačala jsem.“ Minulý týden jsem si opět vzpomněla na výzvu a s neodolatelnou naléhavostí jsem cítila, že musím začít. HNED TEĎ!!!

PAX ET BONUM, Jana Schindlerová

Několikrát jsem přemýšlela, jestli se otec Michal neminul povoláním. Klidně z něj mohl být básník, o tom jsme se přesvědčili pokaždé, když vzal do ruky kytaru a začal veršovat. Třeba jednou na drakiádě začal skládat básničku na tetu Věrku. Jaká je skvělá poštačka a taky, že jí každý říká teto. Klidně z něj mohl být psycholog.

Pokaždé, když mě něco trápilo, přijal mě s otevřenou náručí a to doslova, vyslechl a dal skvělou radu. Ale otec Michal si vybral být knězem. A za to bych chtěla Pánu Bohu poděkovat ze všeho nejvíc, že s námi mohl být, učit nás a zároveň nám ukazovat, jak je Bůh milostivý. Odpočívajte v pokoji otče.

Dagmar Šrámková ml.

Andělé jsou krásní a rychlí

V červenci 2014, ve svátek sv. Máří Magdalény, jsem šla na mši svatou, kterou sloužil otec Michal Jadavan. Když jsme na závěr dostali požehnání a měli jsme jít domů, zůstala jsem v lávce sedět a říkala si sama sobě: „Tak si představuji setkání se s Andělem.“ Otče Michale, děkuji, už vím, jací jsou ANDĚLÉ.

Zdeňka Taťáková

Je to měsíc, co jsme se s otcem Michalem rozloučili, a skoro tři měsíce, co se on rozloučil s námi farníky na půlnoční mši svaté, ale ještě pořád se nám nechce uvěřit tomu, že již tady není s námi. Při každém začátku mše svaté ve farnosti jej vyhlížíme, stále ještě čekáme, až vyjde za průvodem ministrantů, pořád ještě slyšíme jeho smích, cítíme tu jeho vřelost, kterou kolem sebe šířil, na mysl nám padají pro něho tak charakteristická slova: „Hmm, zajímavé“ (po ostravsky - kratce), či jeho oblíbené: „Domnívám se...“, nebo jeho nejkratší kázání, které měl jedno sobotní ráno v Odrách: „Šťastný muž dobré ženy. Amen.“

Těch pocitů a vzpomínek na něj má každý, kdo se s ním setkal, zajisté mnoho. Asi by se nenašel nikdo, na koho by nějak nezapůsobil. Jeho srdečnost a zájem o druhé ho doprovázely všude. Od chvíle, kdy jsme se dozvěděli o jeho nemoci, se z něj stal pro mnoho z nás doslova spolubydlicí tým, jak jsme se za něj denně modlívali a mysleli na něj v jeho těžké nemoci. A modlit se nepřestáváme. Tak nás, Michale Jadavane, opatruj v boji proti zlobě a úkladům ďáblovým, budiž nám ochranou.

Děkujeme Bohu za jeho život, a že jej poslal i k nám do Oder. Při jedné promluvě v Tošovicích se o Michal zmínil o tom, že když byl poslán do Oder, tak vůbec nevěděl, kde ty Odry jsou, co za maličké městečko to je, a vzpomněl to v promluvě proto, že v tento den při mši svaté zaznělo: „A ty, Betléme efratský, maličký jsi mezi judskými rody ...“, a přirovnal Odry k Betlému. Je to sice malé město, ale je pro něj velmi důležité. Děkujeme, že nám byl světlem světa a solí země, přesně tak by se dalo charakterizovat to, jaký byl.

Otče Michale, dobrý boj jsi bojoval, svůj běh dokončil, víru zachoval. Nyní je pro tebe připraven vavřín spravedlnosti, který ti dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen tobě, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.

Jana, Jenda, Beátka a Lilianka Jakubíkovi

*Křest Liliany
Jakubíkové
Tošovice
22. 10. 2017*

Rád vzpomenu na setkání s otcem Michalem ve zpovědní místnosti. To bylo osvěžující a velmi povzbudivé. Jednou jsem vstoupil do té uzdravující místnosti a on nahlas zvolal: „SURSUM CORDA - VZHŮRU SRDCE.“ Bylo to velice milé a krásné setkání, a po vyznání těch osobních vin a udělení pokání hned povstal, poplácal mě po rameni a řekl toto: „Jsme blíže nebi! Jen tak dál a vydržet v úsilí o čistotu svědomí a života!“

Vždycky povzbudil a poradil i s tím jeho úsměvem, kterým nešetřil nikde. Vzpomínám s vděčností na jeho poutní promluvu o slavnosti sv. Martina v loňském roce 2017. Cituji jeho promluvu:

„Svatý Martin z Tours se o svůj plášť podělil s tím, kdo byl nahý, a já jsem přesvědčen, že něco podobného se stalo v životě každému z vás, aniž si to možná uvědomujete. Tak i vy jste dali šaty těm, kteří nic neměli, a myslím si proto, že jsem tady neviděl pobíhat žádné nahé děti. Jsou to právě rodičové, kteří v první řadě dávají šaty nahým, sytí ty, kteří si na chléb ještě neumějí vydělat, jsou to především rodičové, kteří bdí u svých nemocných dětí, a tak doufám, že vy otcové a matky, jednou uslyšíte z úst Pána: „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, protože cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mě jste udělali.“

A jestli náš svatý Martin učí otcovství, pak o tom, že otcem je ten, kdo dává z toho, co sám dostal, otcem je ten, kdo opustil život chápaný jako pohodlí a nevnímá čas jako cokoliv svého, ale stává se pro druhé obětí. Umí trpělivě vysvětlit důvody svého jednání a zároveň umí jasně zasáhnout, když se děje nějaká nepravost. Protože není smutnějšího pohledu než pohled na muže, který dělá kompromisy s pravdou. Otec pomáhá svému dítěti, aby kráčelo po zemi, aniž by opomíjelo hvězdy. Blaze rodinám, které mají takové otce. Blaze městu, které má takové muže. Blaze církvi, kterou vedou lidé, jako je svatý Martin biskup z Tours, lidé, skrze které se nám zjevuje samotný Bůh Otec.“

Ať odpočívá v pokoji a náručí milujícího Pána a Spasitele. Vděčný jemu i Pánu Bohu za všechnu službu v naší farnosti.

Poutní mše svatá v Tošovicích 11. 11. 2017

Jan Jakubík - varhaník senior, Tošovice

Vzpomínky na otce Michala? Vždy budou jenom ty nejmilejší. Přišel do oderské farnosti v červenci 2014. Mladý chlapec, který měl ale spoustu zkušeností a vědomostí, které získal nejen v době studia na Teologické fakultě, ale také v práci s mládeží Biskupského gymnázia a ve Středisku pro práci s mladými ve Staré Vsi n. O.

Odry 29. dubna 2017

Otce Michala si oblíbil snad každý, kdo se s ním kdy setkal. Ve svých kázáních bral hřích především na sebe, dovedl rozveselit a pochválit, i když jsme si to mnohdy ani nezasloužili. Dnes děkujeme Pánu Bohu, že jsme absolvovali v době adventní naše krásné Rorátní mše svaté. Za ten čas strávený spolu s ním srdečně děkujeme. Nejsmutnější byl pro nás 26. prosinec 2017 – svátek sv. Štěpána. Tehdy nám otec Petr oznámil, že otec Michal odchází už podruhé do péče sestřiček do Pustkovce. Nebyli jsme schopni ani radostně zazpívat „Narodil se Kristus Pán“. Nikdy jsme si nedovedli ani představit, že se s ním už nesetkáme.

Dnes za všechno srdečně děkujeme a věříme, že máme u Pána našeho přímlyvce. Za to všechno jsme moc vděční a zůstáváme v modlitbách za otce Michala.

farníci z Mankovic

Chtěla bych poděkovat otci Petrovi za to, jak nás všechny provedl smrtí otce Michala. Tak nějak jsme všichni tušili, že otec Michal umře, a zároveň si přáli, ať se stane zázrak! Nemohla jsem nemyslet na to, jak to jednou oznámíme, vysvětlíme našim dětem. Bude to jejich první setkání se smrtí někoho blízkého, mladého, kněze, borce, srandičkáře, kamaráda. Jak budou reagovat?

V pátek 2. 2. mi přišla sms. Tak. Věděli jsme, že se děti zprávu o smrti Michala musí dozvědět od nás. Ujal se toho krásně manžel. Prostě a s pokojem v hlase, což já bych nedokázala, jim oznámil, že nám přišla smutná zpráva. Otec Michal umřel. Děti se zrovna soukaly do zimních kombinéz. Vypadlo z nich jen: Fakt? A chvíle ticha. Nejmladší Zuza se ujistila: „Ten s tím nose? Ten co dělá srandičky?“ „Ano ten.“ To bylo vše. Stručné, prosté, klidné. Pak děti s touto zprávou vyběhly ven. A v jejich hlavinách to začalo šrotovat. V tento čas zpracovávání smutku nás, děti i dospělé, otec Petr nenechal o samotě s našimi myšlenkami, otázkami, hloubáním, dumáním. Věnoval se nám všem, jako správný duchovní průvodce. Vymýšlel nejrůznější nástěnky, povídání o smrti, nebeské brány, fotky s ovečkou Shaun. Při mších svatých se na otce Michala vzpomínalo. Tolik se o. Michalovi a jeho smrti mluvílo!

Až do jeho pohřbu nikdo, díky otci Petrovi, nemusel se smutkem zůstat sám. Pohřeb byl důstojným rozloučením a zároveň byl „oradostněn“ lehkým humorem otce Petra. Otče, díky, jste borec!

Hanka Jakubíková

Vzkazy dětí pro otce Michala do nebeské brány

BYL SI SUPER KAMARÁD
RÁD SEM POSLUŠAAL TVOU
VTIPY
BYLO Fajn, ŽE JSI CHODIL ZA
NAŠÍ NEMOCNOU BABIČKOU
DĚKUJI, ŽE SI MĚ VEZL
DO KINA

AHOJ OTČE - MICHA-
LE DOUFAM ŽE
SINAMNĚ NEZA-
POANĚL A SE TAM
MÁŠ DOBRĚ
A PROSIM ODEPS
MI NEBESKOU
POŠTOU SPOŽDRA
VE M ŠTEFAN

Na dráždě jsme s Otcem
Michalem vymýšleli písničky,
které Otec Michal hrál na
kytaru.
Otče Michale, měli jsme vás
radi.
Otče Michale, modlíme se za vás.

†
Otče Michale
odpočívá se v
pokoji.

Hezký večer
živost přeje
Eliška

Děkuji všem za vaše modlitby, oběti i konané poutě za otce Michala.
Nic z toho není před Bohem zapomenuto. Otec Petr

Povzbuzení

Ahoj maminky! Po čase vás opět zveme na setkávání maminek a modlitby matek. Scházíme se každý čtvrtek od 9:30 do 11:30 na faře. Setkání začínáme modlitbou viz. www.modlitbymatek.cz. Potom si uvaříme čaj nebo kafe a povykládáme...

Když nám před šesti lety Katka Kučerková nabídla, jestli bychom se nechtěli společně modlit za naše děti, neuměla jsem si to představit. Scházet se a modlit se s někým, koho neznám? Mimo kostel, u někoho doma? To mi není blízké. Modlitba je pro mne intimní věc. I v kostele je člověk skrytý v davu. Navíc „modlitby matek“ znělo tak nějak zastarale, tam ještě nepatřím, to se mě netýká. Nicméně jsem do toho šla.

Máte podobné pocity? Překonejte je a jednou za námi přijďte. Naše setkání obsahují krásné opravdové modlitby. Jsou to prosby a díky za věci, které se týkají každodenního života maminky, která myslí na své děti. Modlitby matek jsou dané modlitby, stačí poslouchat přečtenou modlitbu z knížečky. V modlitbě je vše, vy nemusíte nic dodávat, svěřovat se, složitě formulovat v hlavě své myšlenky a pak se je stejně stydět říct. Stačí tiše poslouchat a přitom věřit v sílu společné modlitby. Ticho sice při modlitbách nebývá, protože se nám tam batolí několik dětiček a mají své nejruznější „životně důležité“ potřeby, ale to nám nevadí! Přijďte! Nestyďte se!

Hana Jakubíková

PRÁZDNINOVÉ NOCOVÁNÍ DĚVČAT NA FAŘE

O jarních prázdninách se uskutečnil (ne)tradiční minitábor. A proč byl tak netradiční? Jelikož na oderské faře pobývala pouze děvčata. S výjimkou otců Petra a Pavla a Jakuba Uhlíře. Dopoledne si pro nás o. Petr připravil postní katecheze, ve středu jsme navštívili Schindlerovic hájenku, ve čtvrtek zasněžená farní zahrada rozkvetla všemi barvami (temperovými) a v pátek by si každý, kdo přišel na faru, mohl myslet, že probíhá generální úklid. Jenže vůně mate. Savo jsme nepoužívali na úklid, nýbrž na barvení triček. Také jsme si zahráli na herce a předváděli scénky ze známých pohádek. Pobyt jsme ukončili společnou křížovou cestou a mší svatou.

Velké poděkování patří otci Petrovi za poskytnuté zázemí a duchovní podporu. Také všem vedoucím a kuchařům. V neposlední řadě děkujeme Schindlerům za čaj, pohostění a teplo domova. Už teď se těšíme na prožitou chvíli na velkém táboře.

Šrámkovi

Darovací burza

pro materiální pomoc potřebným se koná v sále fary v Odrách.

PÁTEK	27. 4. 2018	9 - 18 hod.
SOBOTA	28. 4. 2018	9 - 12 hod.

Nosit můžete letní i zimní oblečení, lůžkoviny, ručníky, utěrky, záclony, přikrývky, elektroniku, domácí potřeby, nádobí, obuv, hračky, jízdní kola, kočárky, školní potřeby - vše nepoškozené, čisté. Děkujeme za každou vaši pomoc.

Plánované akce

25.05.18
NOC KOSTELŮ

Noc kostelů

Letošní rok se otevrou návštěvníkům oblíbeného projektu Noc kostelů dveře našeho kostela na Veselí. Stane se tak v **pátek 25. května od 19.00.**

Na programu prohlídka kostela a věže, tvořivé dílny pro děti během celého večera, varhanní koncert, vystoupení studentek JKO (Janáčkova konzervatoř Ostrava), ochutnávka vína, vystoupení cimbálové muziky, požehnání a konec ve 22.30.

Srdečně vás zveme.

Májové pobožnosti 2018

Út 1. května v 18.00 - sv. Josef Odry

Po 7. května v 18.00 - Loučky

Út 8. května v 10.30 - Tošovice, kaple

Po 14. května v 18.00 - Veselí u Oder

St 16. května v 18.00 - Mankovice

Po 21. května v 18.00 - Jakubčovice

Po 28. května v 18.00 - Vítovka

St 30. května v 18.00 - Skalní sklepy

Boží Tělo

Slavnost Těla a Krve Páně oslavíme letos v Tošovicích 31. května v 17.00

Tradiční smažení vaječiny: Výletišť - Emauzy, neděle 20. května v 14.30

Slavnost prvního svatého přijímání

Veselí - neděle 27. května v 11.00, **Odry** - neděle 3. června v 9.30

Hody

Veselí neděle 27. května v 11.00

Mankovice neděle 3. června v 9.30

Pohoř neděle 1. července v 11.00

Odry neděle 26. srpna v 9.30

Vítovka neděle 30. září v 11.00

Loučky sobota 6. října v 11.00

Tošovice neděle 11. listopadu v 11.00

Plány na prázdniny

Putovní tábor na Hostýn pro ministranty

30. 7. - 4. 8. kontakt otec Pavel Obr

Farní tábor

Orel zve děti k pobytu ve dnech **19. - 24. srpna** v Blahutovicích (Jeseník n. O.), kontakt pan Vojtěch Šrámek 737 854 379

Sportovní den v Loučkách se uskuteční v sobotu 1. září.

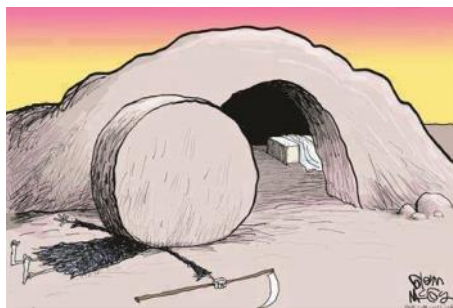

Velikonoční pořad bohoslužeb 2018

	o. Pavel Obr		o. Petr Kuník	
Zelený čtvrtek 29. 3.	Veselí	16.30	Odry	18.00
	Mankovice	18.00		
Velký pátek 30. 3.	Odry	18.00	Veselí	16.30
			Mankovice	18.00
Bílá sobota 31. 3. Vigilie Vzkříšení	Mankovice	19.00	Odry	20.00
Neděle 1. 4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	Veselí	8.00	Mankovice	8.00
	Odry	9.30	Pohoř	9.30
Pondělí 2. 4. Pondělí v oktávě velikonočním	Mankovice	8.00	Odry	8.00
	Veselí	9.30	Tošovice	10.30

Odry	Velký pátek 12.00	křížová cesta
	Bílá sobota 8.00	ranní chvály u Božího hrobu
Mankovice	Velký pátek 12.00	křížová cesta
	Bílá sobota 8.00	ranní chvály u Božího hrobu

Požehnané svátky
naplněné radostí
ze spásy

vám přeji a žehnají
otec Petr Kuník
a otec Pavel Obr.

ZVON, vydavatelem je Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry
IČO: 47863307, vychází 3x ročně, registrace MKČR E 14914.
Fotografie na titulní straně: paní Ivana Bužková, Člověk a víra